

Arrest

nr. 93 298 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2012 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit onderstaande bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2012 een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 9 augustus 2012 wordt het dossier van de verzoekende partij aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overgemaakt.

Op 17 augustus 2012 wordt de verzoekende partij gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Op 21 augustus 2012 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een etnische Albanees afkomstig uit Vajlkal, gemeente Bulqize (Albanië). U beschikt over de Albanese nationaliteit. In Albanië kon u, ondanks het feit dat u actief naar werk zocht, geen job vinden. Dit vanwege de algemene werkloosheid enerzijds en omdat u uw studies niet had afgemaakt anderzijds. U overleefde er dankzij het pensioen van uw ouders. Een drietal jaar geleden ging u tevens werk zoeken in de staatsmijnen. U sprak er met een zekere L. A.(...). Omdat hij vond dat u er niet mocht werken werd u eenmaal door hem en zijn drie kompanen geslagen. Toen u dit die dag zelf aan de politie rapporteerde zeiden zij u dat ze hem gingen proberen te vinden. De politie ging met L.(...) praten, doch zij arresteerden hem niet. Hierdoor bent u de mening toegedaan dat de politie toen niets voor u heeft gedaan. Na uw aanvaring met Leonard bleef u gedurende een maand binnen. In deze periode kwam uw broer F.(...) op bezoek uit Italië. Ook hij werd eenmaal geslagen door L.(...). Eveneens werd u, in een door u niet nader te bepalen periode, vijf à zes maal telefonisch bedreigd door L. A.(...). Hij zei u hierbij steeds dat u niet naar de mijnen mocht terugkeren en hij verweet u eveneens de oorzaak te zijn van het feit dat ook hij er niet langer werken kon. Omdat u werkloos was verliet u Albanië uiteindelijk op 15 mei 2012 met als doel in Londen te gaan werken. U ging echter eerst naar Italië waar u gedurende twee maanden bij uw broer A.(...) logeerde. Vervolgens zette u uw reis naar Londen voort. Op 3 augustus 2012 werd u echter op de luchthaven van Zaventem door de politie aangehouden toen u met een valse identiteitskaart Londen trachtte te bereiken. Op 7 augustus 2012 diende u in België een asielaanvraag in. U beschikt over uw Albanees paspoort uitgereikt op 3 mei 2012.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asiel niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Er dient te worden vastgesteld dat u Albanië heeft verlaten omdat u er geen werk kon vinden (CGVS, p.5, p.7, p.9 en p.10). Dit is echter een probleem van louter economische aard dat als dusdanig geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U verklaarde dat u in Albanië geen werk kon vinden als gevolg van de algemene werkloosheid enerzijds en omdat u uw studies niet had afgemaakt anderzijds (CGVS, p.6).

Voor wat betreft uw problemen met L. A.(...) (zowel u als uw broer werden eenmaal door hem geslagen en u kreeg vijf à zes maal telefonische bedreigingen) stel ik dan weer vast dat deze van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Dergelijke problemen ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen met L. A.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling ervan in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten

- met wie u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p.6) - en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Integendeel. U kon immers zonder problemen aangifte doen bij de politie nadat u door L.(...) werd geslagen. De politie is daarna ook effectief met Leonard gaan praten (CGVS, p.7-8). Het feit dat L.(...) hierbij niet werd opgepakt is echter onvoldoende om te stellen dat de politie niets voor u heeft gedaan (CGVS, p.8). Dat L.(...) toen niet werd gearresteerd kan immers te wijten zijn aan tal van factoren (zoals het gebrek aan ooggetuigen, het gebrek aan bewijsmateriaal e.d.m.) zonder dat hieruit zondermeer kan besloten worden tot de onwil tot het bieden van adequate bescherming door de Albanese politie. Voorts liet u na aangifte te doen van de telefonische bedreigingen. Internationale bescherming kan echter slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dat u deze feiten niet aangaf omdat u dit niet zo belangrijk vond (CGVS, p.9) kan geenszins worden weerhouden als rechtvaardiging van uw nalaten terzake. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Volledigheidshalve voeg ik hieraan toe dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, hetgeen u niet heeft gedaan (CGVS, p.8). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uw paspoort is niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw nationaliteit en identiteit staan immers geenszins ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij *in fine* van haar verzoekschrift vraagt om haar beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en, dienvolgens, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hervormen, minstens te vernietigen.

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij *in fine* van haar verzoekschrift de Raad vraagt uitspraak te doen zoals hij dit kan doen op beroepen ingesteld tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet. Daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, staat hiertegen enkel een annulatieberoep open en treedt de Raad in voorliggend geschil echter op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Derhalve kan de verzoekende partij er te dezen niet om verzoeken de bestreden beslissing te hervormen. De Raad is niet bevoegd om het door de verzoekende partij gevorderde toe te kennen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“In huidige procedure treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter op. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. De bestreden beslissing kan niet hervormd.

De verzoekende partij kan niet dienstig de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 aanvoeren, daar de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet werd genomen. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot algemeenheden zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze een omschrijving te geven van de wijze waarop de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.”

3.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 oktober 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden, meer bepaald herneemt de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk (opnieuw) aangevoerde redenen in het verzoek tot horen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 20 november 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 15 oktober 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat haar zaak in gewone procedure dient behandeld te worden. Zij volhardt in de versie die zij gebracht heeft op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en stelt dat haar leven in gevaar is.

De verwerende partij geeft aan zich aan te sluiten bij de inhoud van de beschikking van 15 oktober 2012.

3.4 Vooreerst wordt erop geduid dat de bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”*

Er dient vastgesteld dat Albanië een land is dat voorkomt op de lijst met veilige landen. Dit gegeven wordt door geen van beide partijen betwist.

3.5 Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 20 november 2012 stelt te volharden in de versie van haar asielaanvraag die zij heeft gebracht voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en voorhoudt dat haar leven in gevaar is, dient opgemerkt dat zij hierbij in het geheel voorbijgaat aan, noch ingaat op voormelde in de beschikking van 15 oktober 2012 aangevoerde gronden betreffende het aangevoerde middel ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, dan wel weerlegt. Het loutere betoog van de verzoekende partij te volharden in de versie van haar asielaanvraag die zij heeft gebracht voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het voorhouden dat haar leven in gevaar is, kan aldus bezwaarlijk afbreuk doen aan voormelde in de beschikking aangevoerde gronden, te meer daar dient te worden benadrukt dat de Raad in het kader van huidige procedure slechts optreedt als annulatierechter en in die hoedanigheid enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94*). In de mate waarin de verzoekende partij de Raad erom verzoekt “*de versie van haar asielaanvraag die zij heeft gebracht voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*” en het gevaar voor haar leven opnieuw te beoordelen, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van de verzoekende partij opnieuw ten gronde te beoordelen. Daarnaast kan de Raad wat betreft dit betoog van de

verzoekende partij ter terechtzitting slechts vaststellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover heeft geoordeeld en dat de verzoekende partij bij dit betoog niet aantoonde dat dit oordeel kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist is. Het louter herhalen van asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar de verzoekende partij bij het volharden in de versie van haar asielaanvraag die zij heeft gebracht voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in gebreke blijft. Het blote betoog van de verzoekende partij dat haar leven in gevaar is, zonder hierbij concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen ter staving van haar betoog, doet derhalve geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing en de aldaar verstrekte informatie betreffende het politiewezen in Albanië en het bij machte zijn van de Albanese autoriteiten om in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming te bieden. Daarenboven wordt onderstreept dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de voorwaarden omschrijft waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij zou worden erkend als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij niet met goed gevolg rechtstreeks verwijzen naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen werd gesteld in de beschikking van 15 oktober 2012, zoals weergegeven *sub* punt 3.2 van dit arrest. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen gronden aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET